Paul Csavdari

Protestanții și abandonarea adevărului

Despre cornul cel mic din Daniel 7

În cartea lui Daniel, capitolul 7, dăm peste o imagine care ne pune pe gânduri: „cornul cel mic”, o putere care se ridică printre zece coarne, smulge trei dintre ele, vorbește cu trufie împotriva lui Dumnezeu, persecută poporul Său și încearcă să schimbe „vremurile și legea”. Biblia spune că această putere va domni „o vreme, vremuri și jumătate de vreme” – 1260 de ani, conform principiului „o zi pentru un an” din Numeri 14:34 și Ezechiel 4:6.

Pentru sute de ani, liderii protestanți au spus clar: acest „corn” este papalitatea, adică Biserica Romano-Catolică sub autoritatea papei. Dar ceva s-a schimbat. Protestantismul modern a întors spatele acestui adevăr istorico-profetic, adoptând alte interpretări. De ce? Și ce înseamnă asta pentru noi astăzi?

În acest articol, voi arăta cine a susținut această interpretare, de ce a fost părăsită și ce înseamnă asta pentru credincioșii care vor să înțeleagă planul lui Dumnezeu.

Liderii protestanți care au identificat „cornul cel mic” din Daniel 7 cu Papalitatea

De la începuturile Reformei, protestantismul a fost unit în a identifica „cornul cel mic” din Daniel 7 cu papalitatea. Această interpretare, numită istoricism, vede profețiile ca o cronologie a evenimentelor de-a lungul istoriei, de la căderea Imperiului Roman până la sfârșitul lumii. Toți liderii din lista de mai jos au susținut această poziție, bazându-se pe Scriptură și fapte istorice:

1. **Eberhard II, Arhiepiscop de Salzburg (1200-1246)**
   Cu trei secole înainte de Reformă, Eberhard a avertizat la Sinodul de la Regensburg (1240) că papalitatea, cu pretențiile ei de putere spirituală și temporală, seamănă cu „cornul cel mic”. Criticile sale au inspirat mișcări precum **valdenzii**, care au pus bazele Reformei.

2. **John Wyclif (1320-1384)**
   Supranumit „Steaua Dimineții Reformei”, Wyclif a numit papalitatea „Anticrist” și „cornul

cel mic" în scrieri ca „De Potestate Papae". El a arătat că papa schimbă legea lui Dumnezeu, de exemplu prin înlocuirea Sabatului cu duminica, și a tradus Biblia în engleză pentru a da poporului acces la adevăr.

3. **Martin Luther (1483-1546)**
   Reformatorul care a zguduit Europa a fost clar: papalitatea este „cornul cel mic". În „Smalcald Articles" (1537), Luther a arătat că Inchiziția, pretențiile de infailibilitate și schimbarea Sabatului îndeplinesc Daniel 7:25. Inițial a considerat islamul o posibilitate, dar istoria l-a convins că papa este Anticristul.

4. **Philipp Melanchthon (1497-1560)**
   Colaborator al lui Luther, Melanchthon a explicat în comentariile sale la Daniel că smulgerea celor trei coarne (regatele ariene: herulii în 493, vandalii în 534, ostrogoții în 538) a permis papalității să domine. El a legat aceste evenimente de ascensiunea Romei papale.

5. **William Tyndale (1494-1536)**
   Traducător al Bibliei în engleză, Tyndale a denunțat papalitatea ca „cornul cel mic" în prefața Noului Testament (1526). Martirizat pentru credințele sale, el a fost un exemplu al persecuției descrise în Daniel 7:21.

6. **Thomas Cranmer (1489-1556)**
   Arhiepiscop de Canterbury, Cranmer a susținut că papalitatea este puterea blasfemică din Daniel 7, în contextul separării Angliei de Roma. Lucrările sale, precum „Book of Homilies", au întărit această poziție.

7. **John Knox (1514-1572)**
   Reformator scoțian, Knox a numit papa „cornul cel mic" și „omul păcatului" în „History of the Reformation in Scotland". Persecuțiile catolice din Scoția i-au confirmat convingerea.

8. **Virgil Solis (1514-1562)**
   Artist din Nürnberg, Solis a ilustrat papalitatea ca o fiară cu coroană papală, asociind-o cu „cornul cel mic" în gravurile sale biblice.

9. **William Hales (1747-1831)**
   Teolog britanic, Hales a confirmat în „A New Analysis of Chronology" cronologia 538-1798, de la decretul lui Iustinian la capturarea papei de către Napoleon.

10. **E.B. Elliott (1793-1875)**
    În „Horae Apocalypticae", Elliott a detaliat cum papalitatea îndeplinește Daniel 7, de la persecuții la schimbarea legii, folosind cronologia 538-1798.

De ce era această interpretare atât de clară? Daniel 7:8, 24 spun că „cornul cel mic" smulge trei coarne: herulii (493), vandalii (534) și ostrogoții (538) – regate ariene care se opuneau catolicismului. În 538, împăratul Iustinian a emis un decret care a recunoscut episcopul de Roma ca „cap al tuturor bisericilor", marcând dominația papală. În 1798, generalul francez Berthier l-a capturat pe papa Pius VI, simbolizând „robia" din Apocalipsa 13:10. Acești 1260 de ani (538-1798) se potrivesc perfect. Papalitatea a persecutat creștini (valdenzi, hughenoți) și a schimbat Sabatul, îndeplinind profeția. Istoria și Scriptura merg mână în mână.

De ce a întors protestantismul spatele? Dacă adevărul era atât de evident, de ce au abandonat protestantii această interpretare? Răspunsul e un amestec de influențe externe, interese politice și devieri teologice. Hai să vedem ce s-a întâmplat.

1. Contra-reforma și strategia iezuită

Când Reforma a lovit Biserica Catolică, aceasta a ripostat prin Contra-Reformă, lansată la Conciliul de la Trento (1545-1563). Teologii iezuiți au creat alternative pentru a devia atenția de la papalitate:

- **Francisco Ribera** (1537-1591) a inventat futurismul, spunând că „cornul cel mic" e un Anticrist viitor, care va apărea într-o tribulație de șapte ani. Asta scoate papa din ecuație.
- **Luis de Alcazar** (1554-1613) a promovat preterismul, zicând că profețiile s-au împlinit în antichitate, cu Antioh Epifan sau Nero.

Protestanții timpurii au numit aceste idei „șiretlicuri iezuite" menite să apere papalitatea. Dar, în timp, ele au prins teren, mai ales în secolul al XIX-lea.

2. John Nelson Darby și dispensaționalismul

Un punct de cotitură a fost **John Nelson Darby** (1800-1882), fondator al Plymouth Brethren. Educat în clasice, inclusiv filosofia greacă, Darby a dezvoltat dispensaționalismul – o teorie care împarte istoria în epoci divine, plasând profețiile în viitor. Inspirat de o viziune a lui Margaret MacDonald (1830), care vorbea de o „răpire" a sfinților, Darby a popularizat ideea unui Anticrist viitor, nu papalitatea. Prin „Scofield Reference Bible" (1909), aceste idei au cucerit evanghelicalismul american.

3. Motive culturale și politice

Mai mulți factori au împins protestantismul să abandoneze istoricismul:

- **Ecumenismul**: După Revoluția Franceză și Conciliul Vatican II (1962-1965), relațiile cu catolicii s-au îmbunătățit. Să spui că papa e „cornul cel mic" era considerat agresiv. Futurismul, cu un „dictator viitor", evita conflictul.
- **Evanghelizarea**: În al Doilea Mare Val al Treziri Religioase (1790-1840), creștini au vrut să inspire urgență. Futurismul, cu răpirea și tribulația, era mai atractiv decât istoricismul, care vorbea de trecut.

- **Diversificarea protestantismului:** Ramuri noi, ca baptiștii și penticostalii, au preferat interpretări simple. Istoricismul, cu cronologiile sale, părea complicat.

4. Critici la istoricism: adevăr sau scuze?

Cei care au părăsit istoricismul au ridicat obiecții, dar multe sunt slabe:

- **Subiectivitate?** Criticii zic că anul 538 e „ales" arbitrar, pentru că papalitatea exista înainte (ex. papa Leo I). Dar Daniel 7:8, 24 e clar: „cornul cel mic" apare după smulgerea celor trei coarne (493, 534, 538). Anul 538 e confirmat istoric de decretul lui Iustinian. Alte date, ca 606 sau 756, nu respectă textul.

- **Eurocentrism?** Unii spun că istoricismul ignoră contextul global. Dar Daniel 7 e centrat pe Imperiul Roman și Europa – e logic să ne uităm acolo.

- **Lipsa urgenței?** Futuriștii zic că profețiile împlinite nu motivează. Dar profețiile sunt o „hartă" care ne arată unde suntem în planul lui Dumnezeu.

Adevăratul motiv? Ecumenismul. E mai ușor să spui „Anticristul e în viitor" decât să acuzi papalitatea.

Concluzie:

Scriptura și istoria sunt clare: papalitatea e „cornul cel mic" din Daniel 7. Smulgerea coarnelor, persecuțiile, schimbarea Sabatului, 1260 de ani – toate se potrivesc. Dar protestantismul a fost „sucit" de iezuiți, raționalism și dorința de a evita conflictul.

Apocalipsa 13:11-18 vorbește de o „altă fiară" care ajută prima fiară să-și „vindece rana". Nu vedem asta astăzi, cu ecumenismul și influența SUA?

Vă îndemn să studiați singuri Daniel 7 și istoria. Luther, Wyclif și Knox au riscat totul pentru adevăr. Nu acceptați povești care mută profețiile în viitor sau trecut. Adevărul vă arată exact unde suntem pe harta profetică a lui Dumnezeu.